

Internacionalizam i radnička solidarnost: Ključni faktori antiimperijalističke borbe

Od kraja Drugog svetskog rata, a pogotovo od raspada SSSR-a, zapadni, NATO blok se profilisao i učvrstio kao globalna imperijalistička sila koja igra ulogu glavnog svetskog siledžije. Pojedine države koje su suprotstavljene interesima NATO bloka imaju militarističku politiku ili pretenzije kao Rusija, Kina i Iran, ali u ovom trenutku bi bilo obmanjujuće izjednačavati njihovu političku praksu sa imperijalizmom NATO-a. Međutim, to ne znači da ove zemlje, ili neke druge neće u jednom trenutku preuzeti poziciju imperijalističkog hegemonu, kao što se ona istorijski menjala i prelazila iz ruku različitih evropskih, kolonijalističkih monarhija poput Španije, Portugala, Francuske i Britanije, sve do SAD-a u 20. veku.

Budući da je NATO, uz svoje spoljne saveznike poput Izraela, na poziciji svetskog hegemonu, i da golom vojnom silom kontroliše dominantne ekonomske tokove proizvodnje i potražnje, smatramo da je on glavna meta svakog antiimperijalističkog političkog angažmana. Ipak, za nas kao slobodarske komuniste, anarhiste, to ne znači da u borbi protiv jednog kapitalističkog zla možemo da podržimo drugu stranu u globalnoj geopolitičkoj utakmici. Zato se kao slobodarski, antikapitalistički antiimperijalisti uvek pozicioniramo u borbi protiv imperijalizma tako da podržavamo borbu za oslobođenje radničke klase.

Istorija antikolonijalnih borbi širom sveta, a posebno u Africi u drugoj polovini 20. veka je pokazala da je radničkoj klasi u zemljama koje su se rešile svojih evropskih kolonizatora, umesto društva po meri radnog naroda, nametnut kapitalizam kompradorske buržoazije. Mnoge afričke zemlje su

prosto belog gospodara zamenile crnim, koji je u velikoj većini slučajeva nastavio da polaže račune svojim nekadašnjim kolonizatorima. Oni pokušaji antikolonijalne borbe koji su težili vođenju nezavisne državne politike i koji su sadržali elemente socijalističke, antikapitalističke politike su redom završavali vojnim pučevima organizovanim i finansiranim od dojučerašnjih kolonizatora.

Kao anarhisti nismo pristalice autoritarnih komunističkih tendencija i državnih socijalističkih projekata. Međutim, činjenica da su one zemlje koje su se oslobodile kolonijalnog statusa i pokušale da ustanove neku vrstu uređenja koje naginje odbrani interesa radničke klase završavale u brutalnim ratovima i vojnim pučevima, govori da je samo antikolonijalna politika orijentisana ka oslobođenju radničke klase zaista antiimperijalistička.

Kada se ugrožavaju same osnove kapitalističkog poretka kroz uvođenje mera poput besplatnog školstva, zdravstva, ili eksproprijacije sredstava za proizvodnju iz privatnog u javno vlasništvo, tada se otvara prostor za antikapitalističku društvenu transformaciju. Za nas je to samo početak stvaranja osnove za ukidanje kapitalističkih društvenoekonomskih odnosa, ali ako ta osnova ne postoji, onda je ta antiimperijalistička borba samo oblik geopolitičkog nadmetanja u okviru postojećeg kapitalističkog sistema u kome radnička klasa služi prvenstveno kao živi štitić za buržoaziju.

Antiimperijalizam bez klasne politike se svodi na podršku nacionalizmu, i umesto ka revoluciji, vodi ka jačanju reakcionarnih, konzervativnih težnji kod radničke klase. Jačanje nacionalizma ne može biti progresivno ni u jednom kontekstu, jer umesto klasnog sukoba, podupire ideju međuklasnog jedinstva radničke i vladajuće klase na osnovu zajedničkog jezika, kulture, istorije, i identiteta.

U svetu u kojem se sukobljava NATO imperijalistički blok sa drugim kapitalističkim silama, takav lažni antiimperijalizam u

sebi ne nosi klicu izgradnje internacionalističkog radničkog pokreta.

Klasna solidarnost podržava i solidariše se sa antiimperijalističkom borbom radničke klase Palestine, Venecuele, Jemena, Irana i svih drugih zemalja koje se nalaze na udaru NATO imperijalista. Klasna solidarnost NE podržava i NE solidariše se sa partijama i režimima koji upravljaju ovim zemljama. U trenucima rata, buržoazija uvek apeluje na nacionalno jedinstvo, dok u periodu mira nastavlja da bezobzirno potčinjava i eksploatiše radničku klasu.

U tekstu "[Antiimperijalizam budala](#)", Lejle Al Šami, iz 2018. autorka je ponudila osvežavajuću analizu upravo ove lažne antiimperijalističke pozicije, na primeru tada tinjajućeg građanskog rata u Siriji, koji je već bio zašao u sedmu godinu. Autorka ističe kako je zapadna, evropska i američka levica svoju antiratnu kampanju i proteste fokusirala na to da je Bašar Al Asad legitimni vladar Sirije i da su pobunjenici, zajedno sa NATO snagama usmereni na borbu za interese imperijalizma. Ovaj narativ je bio dominantan među zapadnim autoritarnim levičarima, takozvanim kampistima, koji veruju da postoji imperijalistički NATO kamp, i njemu suprotstavljen antiimperijalistički kamp, koji uz već pomenute protivnike SAD-a čine Severna Koreja, Venecuela, Kuba, i nekolicina drugih država.

Lejla Al Šami je u svom tekstu jako dobro pokazala zanemarivanje interesa, svakodnevnog života, i potlačene pozicije radničke klase u Siriji od strane zapadnih antiimperijalista. Celokupni autoritarni i represivni karakter Asadove diktature uz sva kidnapovanja, ubistva, i silovanja političkih protivnika je ignorisan od strane autoritarne zapadne levice uz argument da svako protivljenje sirijskom režimu ide na ruku NATO imperijalistima i Izraelu.

Dakle, privilegovani zapadni levičari negiraju radničkoj klasi Sirije pravo na pobunu, na klasnu borbu, na revolucionarnu

transformaciju materijalne stvarnosti ukoliko ta borba može da se instrumentalizuje od strane imperijalističkog bloka za slabljenje lokalnog kapitalističkog režima. Štaviše, u ime lažnog antiimperijalizma se odbacuje svaki oblik klasne borbe i denuncira se svaka borbenost lokalne radničke klase kao delo "stranih plaćenika" koji žele da uspostave prozapadni režim. Tako smo mogli videti u 2025. godini brojne autentične pobune radničke klase širom sveta od Nepala, Filipina i Indonezije, do Perua, Ekvadora, Maroka, Madagaskara i drugih zemalja globalnog Juga, koje su mnogi evropski antiimperijalisti redom osudili kao pro-zapadne imperijalističke pobune.

Vođeni istom tom, potpuno bizarnom logikom savremeni "antiimperijalisti" koji se deklarišu kao komunisti ili socijalisti trebalo bi da osuđuju i Rusku revoluciju, koja je izvedena upravo u trenutku masovne spoljašnje destabilizacije Rusije tokom Prvog svetskog rata. Komunisti i anarhisti koji su raspirivali revoluciju su onda isto bili zapravo "strani plaćenici" koji su delovali u interesu geopolitičkog neprijatelja i rušili unutrašnji poredak zemlje u trenutku ratnog sukoba.

Ovakav stav je rezultat fundamentalnog nerazumevanja klasnih odnosa, budući da neko ko je pristalica oslobođenja radničke klase ne može logički da bude suprotstavljen pobuni radničke klase protiv kapitalista. Umesto na stranu radnika, lažni antiimperijalista drži stranu vladajuće klase određene države nasuprot vladajuće klase imperijalističkog hegemonu.

U borbi protiv imperijalističkog zla koje danas predstavlja NATO, a sutra može predstavljati neka druga država ili kapitalistički blok, mi ne biramo strane. Naša strana je strana radnog naroda koji umire pod bombama od Palestine, Jemena, Irana, sve do Venecuele i desetine drugih zemalja u kojima je imperijalizam odneo milione života od sredine 20. veka.

Kada radnička klasa bude zaista izgradila borbeni

antikapitalistički pokret koji ugrožava opstanak kapitalističkog sistema, sve geopolitičke podele među različitim državama će postati nebitne i svi će se ujediniti protiv radničke klase. Istorija Pariske komune ili Ruske revolucije pokazuje da su dojučerašnji neprijatelji vrlo lako stupali u vojne saveze kako bi udruženo napali pobunjenu radničku klasu i pokušali da uguše žarište revolucije.

Kada pogledamo međusobno medijsko laskanje Donalda Trampa i Vladimira Putina, nema razloga da se čudimo. U pitanju su kapitalističke vođe koje se bore za interese svojih nacionalnih buržoazija.